

ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ 20^{ης} ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1930

ΠΡΟΕΔΡΙΑ ΚΩΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ

Ὁ Γενικός Γραμματεὺς ἀναγινώσκει ἀγγελτήριον τῆς Γιουγκοσλαβικῆς Ἀκαδημίας περὶ τοῦ θανάτου τοῦ καθηγητοῦ Klement M. Crnjčić.

ΚΑΤΑΘΕΣΙΣ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Ὁ Γενικός Γραμματεὺς καταθέτει τὰ πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν ἀποσταλέντα βιβλία.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ ΑΚΑΔΗΜΑΪΚΩΝ

ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗ. — Ἡ Σχιζοφρενία πρὸ τῆς Δικαιοσύνης, ὑπὸ κ. Μιχ. Κατσαρά.

Ἐν βραχυτάτῳ χρονικῷ διαστήματι, ἤτοι τῷ 1929, δις ἀπησχόλησε τὴν Δικαιοσύνην ἡ σχιζοφρενία, ἤτοι ἡ ψυχικὴ ἐκείνη πάθησις περὶ ἣν διέτριψα ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς τριακονταπενταετηρίδος μου, ἀναπτύξας ὅτι ἔχει σαφεστάτην κλινικὴν εἰκόνα χαρακτηριζομένην δι' ὠρισμένων θετικῶν καὶ ἀρνητικῶν συμπτωμάτων.

Καὶ τῶν μὲν θετικῶν συμπτωμάτων γενεσιουργὸς παράγων εἶναι ἡ εἰδικὴ διαταραχὴ τῶν συνδυασμῶν τῶν ἰδεῶν, ἥς ἕνεκεν οἱ συνδυασμοὶ τῶν ἰδεῶν ἐπιτελοῦνται κατὰ νόμους ἄλλους παντάπασι διαφόρους τῶν νόμων τῆς λογικῆς σκέψεως. Ὁ σχιζοφρενικὸς δὲν ἐνδιαφέρεται διὰ τὰς ἀντικειμενικὰς φυσικὰς σχέσεις τῶν γεγονότων καὶ κατ' ἀκολουθίαν καταλήγει εἰς σκέψεις ἀντικρυς ἀντιθέτους πρὸς τὰ πραγματικὰ γεγονότα. Ἐκ τῆς ἐξεχούσης δὲ ταύτης εἰδικῆς διαταραχῆς τῶν συνδυασμῶν τῶν ἰδεῶν προκύπτουσι τέσσαρες κύριοι καὶ θεμελιώδεις χαρακτηριστῆρες.

* M. CATSARAS. — La Schizophrénie devant la Justice.

Πρῶτος χαρακτηρ εἶναι ὁ αὐτισμός, ἤτοι ἡ ἀνάπτυξις πλουσιωτάτης ἐσωτερικῆς ζωῆς ἐξ ὀλοκλήρου περὶ ἑαυτὴν συνεπτυγμένης. Ὁ σχιζοφρενικὸς ἀναλύει ἑαυτὸν, ζῆ μὲ τὰς ἀνωμάλους, τὰς ἰδιομόρφους αὐτοῦ σκέψεις ἰδίαν ὄλως θεωρητικὴν ἢ αἰσθηματικὴν ζῶν παντάπασιν ἀντίθετον πρὸς τὴν πραγματικότητα.

Δεύτερος χαρακτηρ εἶναι ἡ ἀδιαφορία, ἤτοι ἡ ἔλλειψις ἐνδιαφέροντος διὰ τὸ περιβάλλον. Φυσικώτατον εἶναι ὁ σχιζοφρενικὸς ἀπωλέσας τὴν γνῶσιν τῆς πραγματικότητος νὰ περιέλθῃ εἰς ρῆξιν πρὸς πᾶν ὅ,τι περιβάλλει αὐτόν.

Τρίτος χαρακτηρ εἶναι ἡ παράδοξος ποικιλία τῶν φιλητικῶν ἀντιδράσεων. Τὰ συναισθημάτα τῶν σχιζοφρενικῶν ὅτε μὲν εἶναι παράδοξα, ἀσυνήθη, ἀπροσάρμοστα, ἀντιφατικά, παρατηρουμένης οὕτω ἀληθοῦς παραφωνίας συναισθημάτων, ἤτοι παρὰ-θυμίας, παρὰμιμίας, ὅτε δὲ τέλεον ἐλλείπουσιν, ὅποτε οὐδὲν παρατηρεῖται συναισθημα, πολλὰκις μάλιστα προκειμένου περὶ τῶν σπουδαιότερων συμβάντων τοῦ βίου αὐτῶν.

Τέταρτος χαρακτηρ εἶναι ἡ σύγχρονος ἐμφάνισις δύο ὄλως ἀντιθέτων συναισθημάτων προκειμένου περὶ τῆς αὐτῆς διανοητικῆς ἀναπαραστάσεως, ἤτοι ἡ διπλοθυμία.

Καὶ αὐτοὶ μὲν εἶναι οἱ θετικοὶ κλινικοὶ χαρακτηρῆρες, ἀλλ' ὑπάρχουσι καὶ ἀρνητικὰ συμπτώματα, ἅτινα εἶναι ἀπαραίτητα πρὸς σύστασιν καὶ ἀκριβῆ καθορισμὸν τῆς κλινικῆς σχιζοφρενικῆς εἰκόνας. Δὲν ἀρκεῖ πρὸς διάγνωσιν μόνῃ ἡ ὑπαρξις τῶν θετικῶν αὐτῆς συμπτωμάτων. Τηλικαύτη δὲ εἶναι ἡ κλινικὴ σημασία τῶν ἀρνητικῶν τούτων συμπτωμάτων, ὥστε ἡ ὑπαρξις καὶ ἐνὸς ἐξ αὐτῶν ἀποκλείει τὴν διάγνωσιν τῆς προκειμένης ψυχώσεως. Ἀρνητικὰ δὲ συμπτώματα εἶναι τὰ ἐξῆς :

Πρῶτον. Ἡ τελεία ἔλλειψις διαταραχῶν τῆς ἀντιλήψεως, τῆς μνήμης, τοῦ προσανατολισμοῦ, τοῦ συνειρμοῦ τῶν ἐντυπώσεων, τοῦ ἰδίως διανοητικοῦ ρυθμοῦ τῆς σκέψεως, τοῦ ἀτομισμού τῶν ἐντυπώσεων, τῆς κρίσεως, τῆς ἀναλύσεως, τῆς συνθέσεως, τῆς παρατηρητικότητος, τῆς προσοχῆς· οὐδέποτε παρατηρεῖται ἄνοια εἰς τὰς ἀρχικὰς φάσεις τῆς σχιζοφρενίας. Αὐτὸς δὲ εἶναι ἀκριβῶς ὁ λόγος δι' ὃν οἱ σχιζοφρενικοί, ἐὰν μὴ ἐπιπροσθεθῶσι ψυχικὰ φαινόμενα φύσεως ἐπισκοτιζούσης ἢ ἐξασθενούσης τὴν διάνοιαν αὐτῶν, ὑπάγονται εἰς τὴν τάξιν τῶν λογικευομένων παραφρόνων (foux raisonnants), εἶναι μάλιστα καὶ ἐξοχὴν λογικευόμενοι ψυχοπαθεῖς.

Δεύτερον ἀρνητικὸν σύμπτωμα εἶναι ἡ ἔλλειψις τῶν χαρακτηριστικῶν σημείων τῶν ὀργανικῶν ψυχώσεων, προΐούσης γενικῆς παραλύσεως, πρωτογόνου ἀνοίας, πρεσβυτικῆς ψυχώσεως κλπ.

Τρίτον ἀρνητικὸν σύμπτωμα εἶναι ἡ ἔλλειψις ἐπιληπτικῶν συμπτωμάτων νευρικῶν ἢ ψυχικῶν.

Πρὸς τελείαν δὲ κατανόησιν τῶν περιπτώσεων, περὶ αἷς ἡ Δικαιοσύνη ἠσχολήθη, δεόν νὰ γινώσκωμεν, ὅτι ὅτε μὲν εἶναι ἀπλή, ὅτε δὲ δύνανται νὰ ἐπιπροσθεθῶσι καὶ πλεῖστα ἄλλα ψυχικὰ συμπτώματα, ὡς, ἐπὶ παραδείγματος, ψευδαισθησίαι, παρα-

ληρητικάλ ιδέαλ, φαινόμενα καταθλιπτικά, διεγερτικά, συγχυτικά, κατατονικά, μεταμορφουμένης τῆς ἀπλῆς σχιζοφρενίας εἰς οἰανδήποτε ἄλλην ψύχωσιν, μελαγχολικὴν μακικὴν, συγχυτικὴν, κατατονικὴν, ψευδαισθητικὴν, εἰς παραλήρημα ὀξύ, ὕποξυ ἢ χρόνιον, συστηματικὸν ἢ μὴ, καὶ ἐμφανιζομένης οὔτω ὑπὸ ποικιλας καὶ πολυαριθμους μορφάς.

Ἄλλὰ καὶ παρὰ τὴν πολυμορφίαν ταύτην καὶ παρὰ τὴν συνύπαρξιν τῶν ἐπιπροσθέτων ψυχικῶν συμπτωμάτων, γινώσκοντες τὴν ἀρχὴν καὶ τὰς πρώτας φάσεις τῆς ἐξελίξεως τῆς ψυχικῆς καταστάσεως, ἀναζητοῦντες καὶ ἀποκαλύπτοντες τοῦτο μὲν τὰ εἰρημένα θετικὰ συμπτώματα, τοῦτο δὲ τὰ ἀρνητικά, διαγινώσκομεν τὴν σχιζοφρενίαν.

Τὰ μάλιστα δὲ συμβάλλεται εἰς τὴν διάγνωσιν τῆς σχιζοφρενίας καὶ ἡ γνῶσις τῶν ἀτομικῶν προηγουμένων τοῦ ἀσθενοῦς, ἀποκαλυπτομένης τῆς συχνότατα ὑπαρχούσης εἰδικῆς ψυχικῆς ἰδιοσυστασίας τοῦ ἀρρώστου, τῆς ὀρθότατα κληθείσης σχιζοειδοῦς. Καὶ ὄντως οἱ σχιζοφρενικοὶ συχνότατα πολὺ πρὶν πάθωσι τὴν νόσον εἶναι σχιζοειδεῖς, ἤτοι ἄτομα ἐμφανίζοντα εὐθύς ἀρχῆθεν τάσεις πρὸς θεωρητικὰς κατευθύνσεις, πρὸς παντοδαπὰς ὄνειροπολήσεις, ἐπιστημονικὰς ἢ καλλιτεχνικὰς, ἢ ἀναφερομένας εἰς τὴν σφαῖραν τῶν γεννητικῶν ὀργάνων καὶ κατ' ἀκολουθίαν σχετικὰς πρὸς τὴν αἰσθηματικὴν ζωὴν, αἵτινες τείνουν νὰ μονοπωλήσουν τὰ διανοητικὰ καὶ βουλευτικὰ τῆς προσωπικότητος αὐτῶν στοιχεῖα. Αἱ ὄνειροπολήσεις αὗται δίκην ψυχικῶν παρασίτων διαχωρίζουν τὴν ψυχικὴν ζωὴν τῶν σχιζοειδῶν τούτων ἀτόμων εἰς δύο μοίρας.

Ἡ μὲν μία ψυχικὴ ζωὴ εἶναι ἀφιερωμένη εἰς διανοητικὴν ἐνεργητικότητα κοινωνικὴν, ἐπαγγελματικὴν, ἄμεσον σχέσιν ἔχουσαν πρὸς τὴν πραγματικότητα, μετὰ πρακτικῆς σκοπιμότητος. Ἡ δ' ἑτέρα ψυχικὴ ζωὴ εἶναι τοῦναντίον ἀφιερωμένη εἰς ἐνεργητικότητα θεωρητικὴν, φανταστικὴν, ὄνειροπόλον, γενικῶς ἀκατάστατον, μὴ παραγωγικὴν, ἄνευ οὐδεμιᾶς πρακτικῆς σκοπιμότητος, ἢ σχετικὴν πρὸς τὴν αἰσθηματικὴν σφαῖραν καὶ προσπορίζει εἰς τὸν σχιζοειδῆ μείζονα ἱκανοποίησιν ὡς μᾶλλον συνάδουσα πρὸς τὴν ἰδιοσυστασίαν του.

Ὁ σχιζοειδὴς εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ διάγων ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα ἢ καὶ δι' ὅλου τοῦ βίου αὐτοῦ τὸν δίπολον τοῦτον βίον ἱκανοποιῶν καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἑτέραν ζωὴν του χωρὶς νὰ καταστῇ σχιζοφρενικός. Ἐπιδιδουμένης δ' ὅμως τῆς σχιζοειδοῦς ταύτης ἰδιοσυστασίας ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν διαφόρων αἰτιῶν ἢ ἰσορροπία τοῦ διπόλου τούτου βίου ἢ διαταράττεται ἢ καὶ τέλεον ἐλλείπει, εἰσβαλλούσης οὔτω τῆς σχιζοφρενίας.

Καὶ ἐν τῇ πρώτῃ μὲν περιπτώσει, καθ' ἣν ἡ σχιζοφρενία ἀπησχόλησε τὴν Δικαιοσύνην, πρόκειται περὶ τῆς δίκης τοῦ σχιζοφρενικοῦ Χ. ἐτῶν 29, ὑπαλλήλου τραπεζιτικοῦ, κατηγο-

ρουμένου ἐπὶ τραυματισμῷ τοῦ προϊσταμένου αὐτοῦ τμηματάρχου τῆς αὐτῆς τραπέζης.

Ὁ ὑπόδικος X. ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἶχε σχιζοειδῆ ψυχικὴν ιδιοσυστασίαν μορφῆς γεννητικῆς καὶ εὐθὺς ἀρχῆθεν διῆγε δίπολον βίον ἀφιερῶν τὴν διανοητικὴν αὐτοῦ ἐνεργητικότητα τοῦτο μὲν εἰς τὴν αἰσθηματικὴν ζωὴν, τοῦτο δὲ εἰς τὴν ἐπαγγελματικὴν, τὴν μετὰ πρακτικῆς σκοπιμότητος, τὴν πραγματικὴν ζωὴν, καὶ ὡς ἐκ τούτου ἐξηκολούθησεν ἐπιτυχῶς τὰς σπουδὰς αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ἐκπαιδευθεὶς καὶ προπαρασκευασθεὶς καταλλήλως διὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ.

Διορισθεὶς ὑπάλληλος μεγάλου καταστήματος ἐξετέλει μετ' ἀκριβείας τὰ ὑπηρεσιακὰ του καθήκοντα μέχρι τῆς εἰσβολῆς τῆς σχιζοφρενίας αὐτοῦ, ἐκδηλωθεῖσης διὰ τῆς παραλόγου σκέψεως ὅτι ὁ διευθυντὴς τοῦ καταστήματος, εἰς ὃ ὑπηρετεῖ, καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ προτίθενται νὰ δώσωσιν αὐτῷ εἰς γάμον τὴν μικρὰν θυγατέρα των. Προδότηλος εἶναι ἡ σχιζοφρενικὴ προέλευσις τῆς παραλόγου ταύτης σκέψεως τοῦ ἀρρώστου, καθότι καταφαίνεται ἡ τὴν σχιζοφρενίαν χαρακτηρίζουσα εἰδικὴ διαταραχὴ τῶν συνδυασμῶν τῶν ἰδεῶν του καὶ ὁ ἐξ αὐτῆς ὄλως ἰδιάζων τρόπος τοῦ σκέπτεσθαι, παντάπασιν ἀντίθετος πρὸς τοὺς νόμους τῆς λογικῆς σκέψεως, χωρὶς ὁ πάσχων νὰ λάβῃ πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ἀντικειμενικὰς φυσικὰς σχέσεις τῶν γεγονότων, ἤτοι τὴν οικονομικὴν του κατάστασιν, τὴν μικρὰν ὑπαλληλικὴν του θέσιν καὶ τὴν ἡλικίαν τῆς νύμφης, ἣτις ἦτο 14 μόνον ἐτῶν, καταλήξας οὕτω εἰς σκέψιν ἀντικρυς ἀντίθετον πρὸς τὰ πραγματικὰ γεγονότα.

Ἐκτοτε δ' ὁ ἀσθενὴς ἀσχολούμενος ἀποκλειστικῶς περὶ τὴν αἰσθηματικὴν του ζωὴν καὶ μάτην ἀναμένων τὴν ὑπὸ τῶν γονέων τῆς νύμφης πρότασιν γάμου ἀπέδωκε τὸ ναύαγιον τοῦ συνοικεσίου εἰς τοὺς ἄλλους ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι ὑπηρετοῦντας ὑπαλλήλους, οἵτινες δῆθεν ζηλοτυποῦντες ἐπεβουλεύοντο καὶ εἰρωνεύοντο αὐτόν, ἐπιπροστεθέντος οὕτω εἰς τὴν σχιζοφρενίαν παραληρημάτων καταδιώξωσιν. Ἀντιδρῶν δὲ πρὸς τὰς ἰδέας ταύτας τῶν καταδιώξεων συνεπλάκη μετὰ τινος συναδέλφου του καὶ ἀπελύθη ἐκ τῆς θέσεώς του. Ὁ ἀσθενὴς μετὰ τὴν ἀπόλυσίν του ἐκ τοῦ εἰρημένου καταστήματος συνειργάσθη μετὰ τινος παραγγελιοδόχου, ἄλλ' ἢ συνεργασία αὕτη δὲν διτηρήθη ἐπὶ μακρόν, καθόσον ἐφαντάσθη, ὅτι ὁ συνέταιρός του ὑπεξῆρει τὴν ἰδιαιτέραν αὐτοῦ ἀλληλογραφίαν, ἵνα μάθῃ τὰς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ σκέψεις.

Μετὰ τὰ γεγονότα ταῦτα ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας, ἔνθα προσελήφθη ὡς ὑπάλληλος εἰς τινὰ Τράπεζαν. Ἄλλ' ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τῆς σχιζοφρενίας τούτο ὁ πάσχων ἐνεφάνισε σειρὰν παραλόγων σκέψεων *σχετικῶν πρὸς τὴν αἰσθηματικὴν αὐτοῦ σφαῖραν*, ἃς αὐτὸς οὕτως ἐκθέτει γραπτῶς καὶ αὐτολεξεῖ ὡς ἑξῆς :

Πρώτη παράλογος σκέψις. «Ἡ θυγάτηρ, γράφει, τοῦ διευθυντοῦ τῆς Τραπεζῆς εἶχεν ἀναπτύξει πρὸς αὐτὸν ἐρωτικὸν αἶσθημα, ἐδείκνυε δὲ τοῦτο διὰ τῆς συμπεριφορᾶς τῆς καὶ τοῦ βλέμματος, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἀναπέδωκε. Τῆς ἔγραψε ἐπιστολάς, ἀλλὰ δὲν τοῦ ἀπήντησε», διότι ἐφοβεῖτο μήπως τὸν ἐκδικηθοῦν οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι τῆς Τραπεζῆς.

Δευτέρα παράλογος σκέψις. «Ὅταν εἰργάζετο εἰς τὸ γραφεῖον του ἤνοιγε τακτικὰ ἢ θύρα τοῦ γραφείου τοῦ διευθυντοῦ καὶ ἔβλεπε συχνὰ τὴν δεσποινίδα. Αὐτὸ δὲ τὸ ἔκαμνε διῆθεν ὁ πατὴρ τῆς, διότι ἐπέδωκε συνάντησιν αὐτοῦ μετὰ τῆς θυγατρὸς του διὰ παντὸς μέσου, διὰ τοῦτο δὲ καὶ τὸν ἔστειλε συχνὰ εἰς τὴν οἰκίαν του νὰ μεταφέρῃ βιβλία» κλπ.

Τρίτη παράλογος σκέψις. «Ὁ πατὴρ τῆς νέας δὲν τοῦ ἔκαμε πρότασιν γάμου, διότι ἐφοβεῖτο τὴν δίωξιν αὐτοῦ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὑπαλλήλων».

Τετάρτη παράλογος σκέψις. «Ὁ πατὴρ τῆς νέας πληροφορηθεὶς, γράφει, ὅτι ὁ ἀσθενὴς τὸ Πάσχα τοῦ 1927 ἐπρόκειτο νὰ μεταβῇ εἰς Χαλκίδα, ἤλθε καὶ αὐτὸς μεθ' ὅλης τῆς οἰκογεν-

νείας του ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ συναντηθῆ μετὰ τῆς δεσποινίδος θυγατρὸς του» κλπ. Μὴ ἐνδιαφερόμενος δὲ ὁ σχιζοφρενικὸς οὗτος διὰ τὰς ἀντικειμενικὰς φυσικὰς σχέσεις τῶν γεγονότων καὶ κατ' ἀκολουθίαν μὴ ὑπολογίζων τὴν μικρὰν ὑπαλληλικὴν του θέσιν, τὴν οἰκονομικὴν του κατάστασιν, ἣτις δὲν θὰ ἐπῆρκει οὔτε διὰ τὰς δαπάνας τοῦ ἱματισμοῦ τῆς κοσμηκωτάτην ζωὴν διαγούσης δεσποινίδος, τὴν παρ' αὐτῆς ἔλλειψιν οἰασθήποτε αἰσθηματικῆς ἀνταποδόσεως καὶ τὴν παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς νέας ἔλλειψιν πάσης προτάσεως γάμου, ἡσχολεῖτο ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς περὶ τὴν αἰσθηματικὴν του ζωὴν καὶ τὰς σχετικὰς αὐτῇ παραλόγους ἐρωτικὰς ὄνειροπολήσεις καὶ περὶ γάμου σκέψεις.

Ἐποδίδων δὲ ὁ πάσχων τὴν ἀποτυχίαν τῆς αἰσθηματικῆς πρὸς αὐτὸν ἀνταποδόσεως τῆς δεσποινίδος καὶ τὴν παρὰ τοῦ πατρὸς τῆς ἔλλειψιν προτάσεως γάμου εἰς τὴν ζηλοτυπίαν καὶ τὰς σκευωρίας τῶν ἄλλων ἐν τῇ Τραπεζῇ ὑπαλλήλων ἰδίως δὲ τοῦ ὑποδιευθυντοῦ καὶ ἰδιαιτάτα τοῦ εἰρημένου τμηματάρχου Χ. ἐνεφάνισε παραλήρημα καταδιώξεων δευτερογενές, ἥτοι ἐπιγενόμενον ἐκ τῶν σχιζοφρενικῶν του παραλογισμῶν.

Θαυμασίως δὲ περιγράφει αὐτὸς οὗτος ὁ ἀσθενὴς τὸ παραλήρημά του. «Δὲν μοῦ ὠμίλου, »γράφει, με καλὸν τρόπον» διὰ μικρὸν λάθος ἐδημιούργουν σκηνάς, διότι ἤθελαν νὰ με διώξουν ἀπὸ τὴν Τράπεζαν. Πάντοτε με παρηκολούθουν, ἐσταματοῦσαν νὰ βλέπουν τὶ κάμνω καὶ νὰ με καταγγέλλουν εἰς τὸν Διευθυντὴν. Αἱ σκευωρίαί των καὶ αἱ ὕβρεις των μοὶ ἦσαν ἀφόρητοι, »ἐν τούτοις ὑπέμενα. Μὲ τὰς σκευωρίας δὲ αὐτὰς κατώρθωσαν καὶ με ἔδιωξαν ἀπὸ τὸ ἰδιαιτέρον »γραφεῖον τῆς Γραμματείας τοῦ Γ. Διευθυντοῦ καὶ νὰ ἀποσπασθῶ εἰς τὸ τμήμα τοῦ τμηματάρχου, τὸν ὁποῖον ἐπυροβόλησα».

Εὐρύνων δ' ἔκτοτε τὸν κύκλον τῶν παραληρητικῶν ιδεῶν τῶν καταδιώξεων καὶ τῶν παραληρητικῶν παρερμηνειῶν αὐτοῦ λέγει. «Μετὰ τὴν ἀπόσπασίν μου δὲ ταύτην καὶ οἱ ἄλλοι ὑπάλληλοι τῆς Τραπεζῆς ἐνέτεινον τὰς ἐναντίον μου σκευωρίας. Ἄλλὰ καὶ οἱ ὑπάλληλοι ἄλλων »Τραπεζῶν, εἰς τὰς ὁποίας ὁ Γ. Διευθυντὴς τῆς Τραπεζῆς ἦτο σύμβουλος, ἔμαθον τὸν ἔρωτα »τῆς Δ'ος θυγατρὸς του πρὸς ἐμὲ καὶ ἤρχισαν ζηλοτυποῦντες καὶ ἤρχοντο εἰς τὴν Τράπεζαν, »μὲ ἐκύτταζαν με βλέμματα εἰρωνικά, με ἐνέπαιζον διὰ τὴν ἀπομάκρυνσίν μου ἀπὸ τὸ ἰδιαιτέρον γραφεῖον τοῦ Γ. Διευθυντοῦ».

Ἐνεφάνιζε δ' ἔστιν ὅτε καὶ ψευδαισθησίας ἀκουστικῆς· οὕτω ἤκουε νὰ λέγωσιν εἰς αὐτόν : «Μὲ τῆς ὑγεῖές σου ἤλθες πάλιν εἰς τὴν θέσιν σου». Ἀντιδρῶν δὲ πρὸς τὰς παραληρητικὰς ιδέας καὶ τὰς παραληρητικὰς παρερμηνείας τῶν καταδιώξεων αὐτοῦ ὁ πάσχων εἶχε προμηθευθῆ ὄπλον, διότι εἶδε πολλοὺς ὑπαλλήλους νὰ ὀπλοφοροῦν καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἔδει ἐν δεδομένη στιγμῇ κινδύνου τῆς ζωῆς του νὰ ἀμυνθῆ κατὰ τῶν διωκτῶν αὐτοῦ καὶ ἰδίως κατὰ τοῦ τμηματάρχου του, ὃν ἐθεώρει ὡς τὸν κυριώτερον διώκτην του.

Ἐρωτηθεὶς δὲ παρ' ἡμῶν, ἐὰν ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν παραφροσύνης διέπραξε τὸ ἔγκλημα, διαμαρτυρήθη λέγων μετ' ὀργῆς τὰ ἑξῆς : «Θέλω ν' ἀνευρεθῆ ἡ ἀλήθεια, διότι ἐνεργήσας ὡς »ἐνήργησα εὐρισκόμην ἐν ἀμύνη διὰ νὰ ὑπερασπισθῶ τὴν ζωὴν μου ἀπὸ τοῦ καταδιώκοντος »καὶ ἀπειλοῦντος ἐμὲ τμηματάρχου, διότι ἐγὼ τὸν ἐπυροβόλησα, ἀπ' οὗ ἐκεῖνος ἔκαμε κίνησιν »νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν τσέπην του τὸ ὄπλον του». Ὅθεν οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει ὅτι ὁ σχιζοφρενικὸς Χ. ἔξετέλεσε τὸ ἔγκλημα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν παραληρητικῆς παρερμηνείας.

Καί μετὰ τὴν ἐγκληματικὴν δὲ πρᾶξιν καὶ τὴν ἔγκλεισιν αὐτοῦ ἐν ταῖς φυλακαῖς καὶ κατὰ τὴν τριήμερον διαμονὴν του ἐν τῷ Δρομοκαίτειῳ, τὴν γενομένην πρὸς ἰατροδικαστικὴν ἐξέτασιν αὐτοῦ, ὁ Χ. ἐξηκολούθησε νὰ ἐκδηλώσῃ παραληρητικὰς ἰδέας καταδιώξεων, ὡς περιγράφει ὡς ἑξῆς :

«Εἰς τὴν φυλακὴν οἱ συγκρατούμενοι μετ' ἐμοῦ μὲ παρακολουθοῦν τὶ κάμνω, κυττάζουν » τὸ βλέμμα μου διὰ νὰ παρακολουθοῦν τὰς σκέψεις μου καὶ νὰ ἀντιληφθοῦν τὶ ἔχω μέσα εἰς » τὸ μυαλό μου. Αὐτοὶ εἶναι ἄνθρωποι τοῦ τμηματάρχου, ὁ ὁποῖος ἔχει τακτικὴν ἀλληλογραφίαν » μετ' αὐτῶν δι' ἄνωνύμων ἐπιστολῶν. Μόλις δὲ εἰσηλθὼν εἰς τὸ Δρομοκαίτειον εἶδα ἓνα πρό- » σωπον, τὸ ὁποῖον βεβαίως εἶχε σταλῆ ἀπὸ αὐτὸν καὶ τὸ ὁποῖον ἔβηξεν ὑπόπτως διὰ νὰ μὲ » εἰρωνευθῆ ».

Τὸ κακουργοδικεῖον Πειραιῶς μὴ ἀρκεσθὲν εἰς τὴν ὁμόφωνον ἔκθεσιν τῶν νευρολόγων πραγματογνωμόνων ρητῶς ἀποφανθέντων, ὅτι ὁ κατηγορούμενος Χ. ἦτο ψυχοπαθὴς καὶ δὲν ὑπεκρίνετο, ἀνέβαλε τὴν ὀριστικὴν ἀπόφασίν του, ἵνα συμβουλευθῆ τὴν γνώμην τοῦ καθηγητοῦ κ. Γεωργιάδου, μὴ προσελθόντος, καὶ ἐμοῦ, ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ὑπεκρίνετο τὸν ψυχοπαθῆ, ἢ εἶναι ὄντως ψυχοπαθὴς, τίς ἢ ψυχικὴ αὐτοῦ πάθησις καὶ ἐὰν ὑπὸ τὸ κράτος αὐτῆς ἐξετέλεσε τὸ ἐγκλημα.

Ἡμεῖς ἀναπτύξαντες πρὸ τῆς Δικαιοσύνης διὰ μακρῶν ὅτι ὁ Χ. πάσχει σχιζοφρενίαν μετ' ἐπιπροσθήκης δευτερογενοῦς παραληρήματος καταδιώξεων, ὅτι ἐξετέλεσε τὴν ἐγκληματικὴν αὐτοῦ πρᾶξιν ὑπὸ τὸ κράτος τῆς νόσου ταύτης καὶ ὅτι οὐδεὶς λόγος περὶ ὑποκρίσεως ἐπιτρέπεται, καθότι καὶ ἡ κλινικὴ εἰκὼν τῆς σχιζοφρενίας μετ' ἐπιπροσθήκης παραληρήματος καταδιώξεων εἶναι σαφεστάτη καὶ τυπικωτάτη καὶ αὐτὸς οὗτος ὁ σχιζοφρενικὸς διαμαρτύρεται ἐν ὀργῇ, ὡς ἐν ταῖς πρόσθεν εἴρηται, ὅτι διέπραξε τὸ ἐγκλημα ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν παραφροσύνης, καὶ ἡ σχιζοφρενία μετ' ἐπιπροσθήκης παραληρήματος καταδιώξεων χρονολογεῖται πολὺν πρὸ τοῦ ἐγκλήματος χρόνον καὶ δὴ ἀπὸ τῆς διαμονῆς αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, ὅπερ καὶ μόνον ἀρκεῖ πρὸς ἀπόκρουσιν πάσης περὶ ὑποκρίσεως ἰδέας.

Εὐνόητος δὲ ἦτο καὶ ἡ δυσχέρεια τῆς ὑπὸ τῶν δικαστῶν καὶ τῶν ἐνόρκων κατανοήσεως λεπτομερειῶν τινῶν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος νόσου, διότι τὸ πρῶτον ἡ σχιζοφρενία ἐνεφανίζετο πρὸ τῆς Δικαιοσύνης. Μοι ἐτέθησαν δ' ἐπ' ἴσης δύο σημαντικώτατα ἐρωτήματα· πρῶτον ἐὰν ὁ πάσχων εἶχε συνείδησιν τῆς πράξεως αὐτοῦ, καὶ δεύτερον πῶς συμβαίνει, ἀφ' οὗ ἀπὸ τῆς ἀφίξεως αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας ὁ Χ. ἔπασχε τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος νόσον, νὰ ἐξακολουθῆ ἐν τούτοις ἐπὶ μακρὸν νὰ ἐργάζεται χρόνον ὡς ὑπάλληλος ἐν τῇ Τραπεζῇ.

Καὶ εἰς μὲν τὸ πρῶτον ἐρώτημα ἀπήντησα, ὅτι ὁ πάσχων ἀναμφισβητήτως ἔχει τελείαν συνείδησιν καθολικὴν, ἥτοι τοῦ χρόνου, τοῦ χώρου, τοῦ περιβάλλοντος, ἐγνώριζε βεβαίως ὅτι πυροβολεῖ τὸν τμηματάρχην του, ἀλλ' οὐδεμίαν ἀπολύτως ἔχει συνείδησιν τῆς νοσηρᾶς προελεύσεως τῆς ἐγκληματικῆς του πράξεως, οὐδεμίαν ἀπολύτως εἶχε

συνείδησιν τοῦ παραλόγου τῶν παραληρητικῶν του ἰδεῶν τῶν καταδιώξεων καὶ τῆς παραληρητικῆς παρερμηνείας του, ἣτις ἐπέβαλεν εἰς αὐτὸν τὸ ἔγκλημα.

Συναφῶς δὲ πρὸς τὸ ἐνσυνείδητον ἢ μὴ τῶν παραλόγων ἰδεῶν καὶ πράξεων ὑπῆρξεν ἀνάγκη νὰ τονίσωμεν, ὅτι ὑπάρχει κολοσιαία διαφορὰ τοῦτο μὲν μεταξὺ παραλόγων ἰδεῶν καὶ πράξεων, ὧν τὸ ἄτομον ἔχει τελείαν συνείδησιν, τοῦτο δὲ τῶν παραλόγων ἰδεῶν καὶ πράξεων, ὧν τὸ ἄτομον οὐδεμίαν ἔχει συνείδησιν. Εἰς τὴν πρώτην κατηγορίαν ὑπάγονται αἱ ἰδεοληψίαι καὶ αἱ ἐνσυνείδητοι ροπαί, εἰς δὲ τὴν δευτέραν αἱ παραληρητικαὶ ἰδέαι καὶ παραληρητικαὶ πράξεις καὶ ἄρα ὁ μὲν ἰδεόληπτος ἔχει τελείαν συνείδησιν τοῦ παραλόγου τῶν βασανιζουσῶν αὐτὸν ἰδεῶν καὶ τέλεον ἀναγνωρίζει τὴν νοσηρὰν προέλευσίν των καὶ παλαίει, ἵνα ἀπαλλαγῇ αὐτῶν, καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ ἰδεόληπτος δὲν εἶναι, πολλοῦ γε καὶ δεῖ, παράφρων. Ὁ δὲ παραληρῶν τοῦναντίον οὐδεμίαν συνείδησιν ἔχει, διότι παραληρητικὴ ἰδέα εἶναι πᾶσα παράλογος ἰδέα ἀντικρυς ἀντικειμένη πρὸς τὴν πραγματικότητα, ὁ δὲ πάσχων οὐδεμίαν ἔχει συνείδησιν τοῦ παραλόγου αὐτῆς καὶ κατὰ συνέπειαν οὐδαμῶς ἀναγνωρίζει τὴν νοσηρὰν αὐτῆς προέλευσιν. Ἐν ἧ δ' ἂν περιπτώσει ὁ παραληρῶν ἀνακτήσεται συνείδησιν τοῦ παραλόγου τῶν ἰδεῶν του, δυνάμεθα νὰ χαρακτηρίσωμεν αὐτὸν ὡς ἰαθέντα· καὶ ὄντως τὸ μόνον γνῶρισμα τῆς τελείας ἰάσεως τοῦ ψυχοπαθοῦς εἶναι ἢ ὑπ' αὐτοῦ ἀναγνώρισις τῆς νοσηρᾶς προελεύσεως τῶν παραληρητικῶν ἰδεῶν καὶ πράξεών του.

Εἰς δὲ τὸ δεύτερον ἐρώτημα : πῶς συμβαίνει, ἐν ᾧ ὁ X. ἔπασχεν ἀπὸ τῆς ἀφίξεως αὐτοῦ εἰς Ἀθήνας, νὰ ἐξακολουθῇ ἐν τούτοις νὰ ἐκτελῇ ἐπὶ μακρὸν χρονικὸν διάστημα τὰ ὑπαλληλικά αὐτοῦ καθήκοντα; Ἀπηντήσαμεν, ὅτι οἱ σχιζοφρενικοί, ἐὰν μὴ ἐπιπροσθεθῶσιν, ὡς ἐν τοῖς πρόσθεν εἴρηται, ψυχικὰ φαινόμενα φύσεως ἐπισκοτιζούσης ἢ ἐξασθενούσης τὴν διάνοιαν αὐτῶν, ὑπάγονται εἰς τὴν τάξιν τῶν λογικευμένων παραφρόνων, εἶναι μάλιστα κατ' ἐξοχὴν λογικευόμενοι ψυχοπαθεῖς καὶ κατ' ἀκολουθίαν ὁ σχιζοφρενικὸς X., ἐφ' ὅσον δὲν ἀντέδρα εἰς τοὺς σχιζοφρενικοὺς του παραλογισμοὺς καὶ εἰς τὰς ἐξ αὐτῶν ἐξαρτωμένας παραληρητικὰς ἰδέας τῶν καταδιώξεων καὶ παθητικῶς, οὕτως εἰπεῖν, ἠνείχετο αὐτάς, ἐξηκολούθει ἐπιτελῶν τὴν ὑπηρεσίαν αὐτοῦ, ἀφ' ἧς δ' ὅμως στιγμῆς ἤρξατο ἀντιδρῶν πρὸς τοὺς σχιζοφρενικοὺς αὐτοῦ παραλογισμοὺς καὶ τὰς δευτερογενεῖς παραληρητικὰς ἰδέας τῶν καταδιώξεων, κατέστη οὐ μόνον ἀπροσάρμοστος πρὸς τὸ περιβάλλον, ἀδυνατῶν οὕτω νὰ συνεργασθῇ μετὰ τῶν ἄλλων ὑπαλλήλων, ἀλλὰ καὶ ὑπεράγαν ἐπικίνδυνος κατὰ τῶν δικωτῶν του, ἰδίως δὲ κατὰ τοῦ κυριωτέρου ἐξ αὐτῶν, δῆλα δὴ τοῦ εἰρημένου τμηματάρχου, ὃν καὶ ἐπυροβόλησε.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ δὲ περιπτώσει, ἣτις ἀπησχόλησε τὴν Δικαιοσύνην, πρόκειται περὶ τῶν πολλαπλῶν δικαστικῶν μηνύσεων, εἰς ἃς προέβη ἡ σχιζοφρενικὴ X. κατὰ τοῦ διευθυντοῦ τῆς νευρολογικῆς Κλινικῆς « Ἴπποκράτειον », κατὰ τοῦ ἐσωτερικοῦ ἱατροῦ,

κατὰ τοῦ ὑψηλοῦ καὶ διευθυντοῦ τοῦ Δημοσίου Ψυχιατρείου Δ. Τ., κατὰ τοῦ μόνου υἱοῦ αὐτῆς καὶ κατ' ἐμοῦ καταγγέλλουσα, ὅτι εἰσῆχθη εἰς Ψυχιατρικὴν Κλινικὴν χωρὶς νὰ πάσχη τὰς φρένας. Παρατίθεμεν δ' ἐνταῦθα τὴν ἐπιστημονικῶς λίαν ἐνδιαφέρουσαν ἱστορίαν τῆς περὶ ἧς ὁ λόγος σχιζοφρενικῆς.

Ἡ Χ. ἡλικίας 52 ἐτῶν, εἰσῆχθη τῇ 1η Ἰουλίου 1928 εἰς τὴν Νευρολογικὴν Κλινικὴν «Ἰπποκράτειον» τῇ ἡμετέρᾳ συστάσει καὶ τῇ αἰτήσει τῆς μητρὸς, τοῦ συζύγου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτῆς καὶ ἐξῆλθε τῇ 29η Σεπτεμβρίου 1928 ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει.

Ἡ ἀσθενὴς αὕτη ἔχουσα νευρικὴν κληρονομικότητα ἀθροιστικὴν (πατὴρ ἔκφυλος, θεία πρὸς πατρὸς ψυχοπαθῆς καὶ θείος πρὸς πατρὸς ψυχοπαθῆς), ἐνεφάνιζεν ἀπὸ τῆς ἡβικῆς ἡλικίας ἐκδηλα φαινόμενα σχιζοειδοῦς ψυχικῆς ιδιοσυστασίας μορφῆς αἰσθηματικῆς, δηλαδὴ ἡ πάσχουσα ἀπασχολεῖτο διαρκῶς περὶ τὴν γεννητικὴν αὐτῆς σφαῖραν, ἐξεδήλου δὲ τὰς ἀπασχολήσεις ταύτας κατὰ τρόπον τελείως ἀνώμαλον, ἥτοι διὰ χειρονομιῶν καὶ λέξεων ἰδιαζόντως ἀσέμων. Ἡ *σχιζοειδῆς* δ' αὕτη ψυχικὴ ιδιοσυστασία ἐπιτεινομένη ὁσημέρα ἀπέληξεν εἰς σχιζοφρενίαν ἐκδηλουμένην :

Α'. *Διὰ παραλόγων σχιζοφρενικῶν σκέψεων* δεικνυουσῶν τὴν εἰδικὴν διαταραχὴν τῶν συνδυασμῶν τῶν ἰδεῶν καὶ κατ' ἀκολουθίαν ἀντικρὺς ἀντικειμένων πρὸς τὰ πραγματικὰ γεγονότα. Τοιαῦται εἶναι, ἐπὶ παραδείγματος, ἡ παράλογος σκέψις ἐρωτικῶν συνεντεύξεων ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς χωρὶς νὰ ἐνδιαφέρεται ἐὰν ἐν τῇ αὐτῇ οἰκίᾳ κατόικουν ὁ σύζυγος καὶ ὁ υἱὸς τῆς, ἡ παράλογος σκέψις νὰ φωτογραφηθῇ ἐνδεδυμένη μετ' ὑποκάμισον διακοσμουμένη διὰ φυσικῶν ἀνθέων, χωρὶς νὰ λάβῃ πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν προκεχωρηκυῖαν ἡλικίαν τῆς, τὸ κοινωνικὸν τῆς ἐπίπεδον καὶ τὰς ἠθικὰς τῆς ὑποχρεώσεις κλπ.

Β'. *Δι' αὐτισμοῦ*, ἥτοι πλουσιωτάτης ἐσωτερικῆς ζωῆς ἐξ ὀλοκλήρου συνεπτυγμένης περὶ ἑαυτήν. Ἡ ἀσθενὴς αὕτη αὐτιζομένη, ἐσωτερικευομένη ἀφιέρωσε πᾶσαν τὴν διανοητικὴν ἐνεργητικότητά τῆς εἰς τὴν αἰσθηματικὴν αὐτῆς ζοήν.

Γ'. *Δι' ἀδιαφορίας πρὸς τὸ περιβάλλον*. Ἡ ἀσθενὴς αὕτη ἀπασχολουμένη διηνεκῶς περὶ τὰς παραλόγους σχιζοφρενικὰς σκέψεις τῆς καὶ ἰδίως περὶ τὰς τῆς γεννητικῆς αὐτῆς σφαίρας καὶ μόνον περὶ αὐτὰς ἀρεσκομένη νὰ διατρίβῃ ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς φυσικώτατον εἶναι νὰ περιέλθῃ εἰς ῥῆξιν πρὸς πᾶν ὅ,τι περιβάλλει αὐτήν καὶ νὰ δεικνύῃ ἀδιαφορίαν πρὸς ὅ,τι δὲν ἔχει σχέσιν πρὸς τὰς παραλόγους αὐτῆς σκέψεις.

Δ'. *Δι' ἀνωμάλων φιλητικῶν ἀντιδράσεων*. Ἡ Χ. οὐδὲν συναισθημα φιλητικὸν ἔχει πρὸς πάντας τοὺς οἰκείους αὐτῆς. Μισεῖ τὴν μητέρα τῆς.

Ε'. *Διὰ διπλοθυμίας*, ἥτοι διὰ συγχρόνου ἐμφανίσεως δύο ὅλως ἀντιθέτων συναισθημάτων προκειμένου περὶ τῆς αὐτῆς διανοητικῆς ἀναπαραστάσεως· οὕτω ἐκφραζομένη περὶ τοῦ μόνου τέκνου αὐτῆς, τοῦ υἱοῦ τῆς, ἠῦχετο καὶ συγχρόνως κατηρᾶτο αὐτόν.

Εἰς τὰ εἰρημένα φαινόμενα τῆς ἀπλῆς σχιζοφρενίας ἐπιπροσετέθησαν :

1ον. *Παραληρητικαὶ ἰδέαι καταδιώξεων*, στρεφόμεναι κατὰ τῆς μητρὸς, τοῦ συζύγου καὶ τοῦ υἱοῦ, οἵτινες συνεννοήθησαν νὰ τὴν καταστρέψουν, νὰ τὴν ἐκθέσουν στὸν κόσμον, καὶ κατὰ πάντων τῶν συγγενῶν, πρὸς οὓς διέρρηξε πᾶσαν σχέσιν. Ἔλεγεν ὅτι ἡ μήτηρ αὐτῆς ἔστειλεν ἐπίτηδες ἄνθρωπον, ἵνα ἀσελήσῃ ἐπ' αὐτῆς, περιγράφει δὲ τὴν ἐμφάνισίν του κατὰ τρόπον ἰδιαζόντως ἀναιδῆ. Εἶχε παραληρητικὰς ἰδέας μαγγανειῶν, φρονοῦσα ὅτι διετέλει ὑπὸ τὴν ἐπί-

δρασιν αὐτῶν καὶ πρὸς ἀποτροπὴν τῶν προσεκάλει παρ' αὐτῇ κατ' ἐπανάληψιν καλογήρους. Εἰς τὴν πρὸς τὸν υἱὸν τῆς ἐξηκονταπεντασέλιδον ἐπιστολὴν γράφει ὅτι «μὰ τῆς ἔρριχεν ἐπὶ 15 ἡμέρας συνεχῶς μάγια».

Ἐν τῇ αὐτῇ πρὸς τὸν υἱὸν τῆς ἐπιστολῇ εὐρύνουσα τὸν κύκλον τῶν διωκτῶν αὐτῆς γράφει : «ἀγνοεῖτε υἱὸς καὶ πατήρ, ὅτι ἔκτοτε ἐπιτηρούμεθα ὅλοι, ὅτι μυστικοὶ ἀστυνόμοι ἐπιβλέπουν τοὺς εἰσερχομένους καὶ ἐξερχομένους, ἔτρεξα εἰς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀστυνομίας καὶ ἔλαβα τὰ μέτρα μου».

Ἡ περὶ ἧς δ' ὅμως ὁ λόγος ἀσθενῆς ἦτο καὶ εἶναι οὐ μόνον διωκομένη, ἀλλὰ καὶ διώκτρια (persécutée persécutrice). Οὕτω ἀπειλεῖ γράφουσα αὐτολεξεῖ ταῦτα : «Θὰ ζητήσω νὰ ἐξευτελίσω ὅλους κάμνουσα χρῆσιν τῶν ἀνθρωπίνων δικαιωμάτων καὶ ἐκλέγουσα οἰονδήποτε δρόμον ἤθελα κρίνει καλύτερον πρὸς ἐνέργειαν τσέπης, σαρκός, ὀρέξεων καὶ ἄλλων». Ἐσυκοφάντει τὸν υἱὸν τῆς μεταβαίνουσα εἰς τὸ Ὑπουργεῖον, τὸν κατηρᾶτο καὶ τὸν ἠπειλεῖ δι' ἀφορισμοῦ. Ἐξακολουθεῖ δὲ καὶ νῦν τὰς διώξεις αὐτῆς κατὰ τοῦ υἱοῦ τῆς διὰ τῶν δικῶν καὶ τῶν μηνύσεων, συμπεριλαβοῦσα εἰς τὰς μηνύσεις καὶ τοὺς θεραπεύοντας αὐτὴν ἰατροὺς, ὡς καὶ τὸν ἄπαξ ἐπισκεφθέντα αὐτὴν κ. Δ. Τριαντάφυλλον.

2ον. *Παραληρητικαὶ ἰδέαι θρησκευτικαί.* Εἰς μίαν σελίδα τῆς αὐτῆς πρὸς τὸν υἱὸν τῆς ἐπιστολῆς γράφει : «Θὰ διαβάσης χειρόγραφα γραμμένα ἀπὸ χειρὸς ἁγίου, θὰ μάθης δὲ αὐτὰς τὰς περιφήμους μαγείας καὶ θὰ ἐννοήσης, ὅτι ἐνέχουν ποιᾶς τιнос ἀληθείας, ἀλλ' εἶναι ἔργα τοῦ διαβόλου». Εἰς ἄλλας σελίδας γράφει : «Ἐν τῇ γραπτῇ διαθήκῃ μου ὑπάρχει κολλημένον ἄνω τεμάχιον τιμίου ξύλου», «θὰ ἰδοῦν τι εἶδους θάνατον μοι προεῖπεν ὁ ὄπισθεν τοῦ προφήτου Ἡλιοῦ διαμένων μοναχὸς Ἱερόθεος, ὅτι θὰ λάβης σὺ ὁ ἔκφυλος υἱός», «θὰ σεισθῆ ὅλος ὁ κληρὸς, ὁπότεν θὰ τολμήσης νὰ κάμης χρῆσιν τῶν δικαιωμάτων σου. Ὁ ἴδιος ὁ μητροπολίτης θὰ ἀπαιτήσῃ παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ σου νὰ ἐξηγηθῆς καὶ νὰ δώσης λόγον ἐνώπιον ἀρκετῶν μητροπολιτῶν πρᾶγμα ποῦ θὰ τὸ ἐπιδιώξῃ πάσῃ θυσίᾳ».

Ἐπὶ τὴν ἐπίδρασιν δὲ τοῦ θρησκευτικοῦ τούτου παραληρημάτος ἡ σχιζοφρενικὴ συνιστᾷ εἰς τὸν υἱὸν τῆς νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν θέσιν τοῦ τμηματάρχου καὶ νὰ γείνῃ καλόγηρος. Οὕτω γράφει εἰς αὐτὸν αὐτολεξεῖ : «Νὰ πάρῃς τὸ μοναχικὸν σχῆμα σώζων τὸν ἑαυτὸν σου ἀπὸ τῆς θεϊκῆς καὶ μητρικῆς κατάρας» κλπ.

Πρὸς τοῖς εἰρημῆνοις εἶχεν ἐμφανίσει ἀκουστικὰς καὶ ὀπτικὰς ψευδαισθησίας. Οὕτω ἔλεγεν ὅτι ἄλλοτε ἔβλεπε τὸ φάντασμα κάποιου, τὸν ὁποῖον κατηράσθη, γράφει δέ : «Ἐνα ἀπομεσήμερο ἄκουσα τὴν φωνὴν τοῦ Κώτσου, ὃν κατηράσθη νὰ ἴδω τρελλὸν καὶ νὰ μοῦ τὸν περάσουν ἔξω τῆς οἰκίας μου, πετιέμαι εἰς τὸ παραθύρον, ὅπου βλέπω τὴν μάναν του, τὴν ἀδελφὴν του Πόπην, αὐτὸν σκελετόν. Εἰς τὸν κρότον τοῦ ἀνοιχθέντος παραθύρου στρέφεται ἡ Πόπη καὶ λέει, νὰ ἦ Χ. νὰ τὸ σπῆτι τῆς Χ».

3ον. *Φάσεις ψυχοκινητικῆς διεγέρσεως ἐκδηλουμένης δι' εὐμεταβλήτου νευροψυχικοῦ τόνου, δεσποζούσης τῆς διαχύσεως, διὰ κινητικότητος τῆς προσοχῆς, διὰ μεγάλης ταχύτητος τῆς πορείας τῶν ἰδεῶν, ἃς πάσας παραυτίκα θέτει ἐπὶ τὰ ἐκτός. Τιθεμένων δὲ ἀμέσως ἐν ὑπερενεργείᾳ τοῦ τε κινητικοῦ ἀρθρωτικοῦ καὶ τοῦ γραφικοῦ κέντρου τῶν λέξεων, αἱ κινητικαὶ ἀρθρωτικαὶ εἰκόνες καὶ αἱ γραφικαὶ εἰκόνες τῶν λέξεων μετὰ μεγίστης εὐχερείας καὶ ζωηρότητος ἀναθρόσκουσιν εἰς τὸ πεδῖον τῆς συνειδήσεώς της καὶ πρὸς ἐξωτερικὴν ἐκδήλωσιν τείνουσιν, ἐξ οὗ ἡ ἀκατάσχετος αὐτῆς λογόρροια καὶ ἀληθὴς γραφόρροια.* Μαρτυρεῖ δὲ περὶ αὐτῆς τὸ μέγα πλῆθος τῶν ἐντύπων, τῶν χειρογράφων καὶ τῶν πολυσελίδων ἐπιστολῶν τῶν ἀπευθυ-

νομένων υπό τῆς σχιζοφρενικῆς ταύτης πρὸς τὸν υἱὸν τῆς καὶ πρὸς πλείστους ἄλλους καὶ ἰδίᾳ πρὸς τὸν ἐραστὴν τῆς Α. καὶ πρὸς τοὺς δικαστάς. Ἄξια δὲ εἰδικῆς μνείας εἶναι ἢ πρὸς τὸν υἱὸν τῆς ἐκ πέντε καὶ ἐξήκοντα ὄλων σελίδων ἐπιστολὴ τῆς, ἐν ἣ τὸ γραφικὸν κέντρον τοῦ λόγου δὲν ἐπαρκεῖ ἔστιν ὅτε νὰ ἐξωτερικεῖται τὰς κατακλυζούσας τὸ νοσηρὸν πεδίου τῆς συνειδήσεως γραφικὰς εἰκόνας τῶν λέξεων, περιπιπτούσης οὕτω τῆς ἀσθενοῦς εἰς τὰς ἐξῆς γραπτὰς παραληρητικὰς ἀσυναρτησίας: «Νὰ πηγαίνης ὑπὸ τύπον σαβανωτρίας, νὰ παρίστασαι ὀλομόναχη μεταξὺ αὐτοῦ τοῦ εἴδους τῶν νεκρῶν, νὰ φροντίξῃς ὁμως νὰ περνᾷς τὰ ἀποκρυσταλλωμένα ὑγρά ποῦ ἐχύνοντο ἀπὸ τὰ χεῖλη τῶν νεκρῶν».

Ἐκ τῶν εἰρημένων συνάγεται ὅτι ἡ ψυχοπαθῆς Χ. πάσχει *σχιζοφρενίαν μετ' ἐπιπροσθήκης παραληρημάτος καταδιώξεων καὶ διωγμοῦ, παραληρημάτος θρησκευτικοῦ καὶ φάσεων ψυχοκινητικῆς διεγέρσεως*. Τὸ συμβούλιον τῶν πρωτοδικῶν Ἀθηνῶν μετὰ τὰς κανονικὰς ἀνακρίσεις καὶ τὴν πρότασιν τοῦ εἰσαγγελέως τῶν πρωτοδικῶν ἀπήλλαξε καὶ τὸν υἱὸν τῆς καὶ τοὺς ὑπ' αὐτῆς διωκομένους ἰατρούς. Ἄλλ' ἡ σχιζοφρενικὴ αὐτῆ ἐφεσιβάλλει τὴν μήνυσιν, τὸ δὲ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν, εἰ καὶ εἶχε πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ἐκθέσεις τῶν θεραπευόντων ἰατρῶν, τὰς ἐκθέσεις τοῦ κ. Γιαννήρη, κ. Τριανταφύλλου, κ. Τσιμηνάκη καὶ τὸ ἡμέτερον μακρὸν ὑπόμνημα, εἰς ὃ ἐπισυνάπτομεν καὶ τὴν φωτογραφίαν, ἐν ἣ ἡ πάσχουσα ἀπεικονίζεται ἐνδεδυμένη μὲ ὑποκάμισον διακοσμουμένη διὰ φυσικῶν ἀνθῶν καὶ τὴν ἐκ πέντε καὶ ἐξήκοντα ὄλων σελίδων ἐπιστολὴν τῆς, ἐν ἣ αὐτὴ αὐτῆ ἡ ψυχοπαθῆς ὑπογράφει τοὺς σχιζοφρενικοὺς τῆς παραλογισμούς, τὰς παραληρητικὰς τῆς ἰδέας τῶν καταδιώξεων καὶ τοῦ διωγμοῦ, τὰς παραληρητικὰς τῆς θρησκευτικῆς ἰδέας, καὶ ἐν ἣ ἀποδεικνύεται ἡ ἔντονον ψυχοκινητικὴν διεγέρσιν χαρακτηρίζουσα γραφόροιά τῆς, τὸ συμβούλιον, λέγω, τῶν ἐφετῶν ἐξέδωκε βούλευμα ἐπιτάσσον νέας ἀνακρίσεις καὶ πραγματογνωμοσύνην ἀπαρτιζομένην ἐκ τῶν κ. κ. Β. Μπένη, Ι. Γεωργιάδου καὶ Ι. Λουκοπούλου, οἵτινες δις ἐξετάσαντες τὴν περὶ ἧς ὁ λόγος ψυχοπαθῆ, ὑπέβαλον ἰατρικὴν πραγματογνωμοσύνην τὸν Ἰανουάριον τοῦ 1930 ἐπιστημονικώτατα συντεταγμένην, ἧς παρατίθεμεν αὐτολεξεί τὸ συμπέρασμα:

«Ἐκ πάντων τῶν ἀνωτέρω καὶ ἐν σχέσει πρὸς τὰ τεθέντα ἡμῖν ἐρωτήματα συνάγομεν ὅτι:

1. Ἡ περὶ ἧς πρόκειται Χ. ὄντως πάσχει ἐκ σχιζοφρενίας μετὰ διαφόρου φύσεως παραληρημάτων.

2. Ὅτι ἀναμφισβητήτως καὶ κατὰ τὸ θέρος τοῦ παρελθόντος ἔτους ἔπασχεν ἐκ νόσου φρενικῆς, ἀσφαλῶς δὲ ἐκ τῆς ἐξ ἧς καὶ ἤδη πάσχει τοιαύτης ἐπιβαλλούσης τὴν εἰς Κλινικὴν ἀπομόνωσίν τῆς.

3. Ὅτι ἡ σχιζοφρενία, ἐξ ἧς ἡ ἐξετασθεῖσα πάσχει, εἶναι πάθησις ἐπιβάλλουσα τὸν ἐγκλεισμὸν τοῦ πάσχοντος εἰς κλινικὴν πρὸς θεραπείαν καὶ ἀπομόνωσιν».

Τὸ συμβούλιον τῶν ἐφετῶν λαμβάνον πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ τὸ πόρισμα τῶν νέων ἀνακρίσεων καὶ τὸ συμπέρασμα τῆς εἰρημένης ἰατρικῆς πραγματογνωμοσύνης ἐπεκύ-

ρωσε τὸ ἀπαλλακτικὸν βούλευμα τοῦ συμβουλίου τῶν Πρωτοδικῶν. Ἄλλ' ἡ σχιζοφρενικὴ Χ. ἐξακολουθοῦσα τὰς διώξεις αὐτῆς ἀνήρесе καὶ τὸ βούλευμα τῶν ἐφετῶν εἰς τὸν Ἄρειον Πάγον, οὐδεμίᾳ δὲ ἀμφιβολίᾳ ὑπάρχει, ὅτι καὶ μετὰ τὴν ἐπικύρωσιν τοῦ βουλευμάτος τῶν ἐφετῶν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου θέλει προβῆ εἰς νέας διώξεις, ἐφ' ὅσον αὕτη ἀφίεται ἐλευθέρᾳ καὶ δὲν ἀπομονοῦται.

Ἐκ τῶν εἰρημένων συνάγονται τὰ ἐξῆς δύο σημαντικώτατα πορίσματα :

Πρῶτον πόρισμα. Ἡ σχιζοφρενία εἶναι ψυχικὴ πάθησις καθισταμένη πλειστάκις ἐπικίνδυνος, ὅποτε δέον ὁ σχιζοφρενικὸς νὰ μὴ ἀφίεται ἐλεύθερος, ἀλλὰ νὰ εἰσάγεται πάραυτα ὑπὸ τῆς ἀστυνομίας εἰς ψυχιατρικὸν ἴδρυμα τῆ ἑγγράφῳ προτάσει τοῦ διαγνώσαντος τὴν ἐπικίνδυνον καταστάσιν σχιζοφρενίαν ἱατροῦ. Οὕτω ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος σχιζοφρενικὴ παρὰ τὸ ἐπικίνδυνον παραλήρημα τοῦ διωγμοῦ αὐτῆς ἀφίεται ἐλευθέρᾳ μέχρις οὗ προβῆ πιθανῶς καὶ εἰς ἔγκλημα, ὁ σχιζοφρενικὸς Χ. καὶ μετὰ τὸ ἔγκλημα αὐτοῦ καὶ παρὰ τὰς ἡμετέρας ὑποδείξεις δὲν εἰσῆχθη ἀμέσως ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν εἰς ψυχιατρικὸν ἴδρυμα. Μόνον δὲ μετὰ πάροδον 8 μηνῶν συνήντησα αὐτὸν κατὰ τύχην εἰς τινὰ ἰδιωτικὴν Κλινικὴν, εἰσαχθέντα δὲ ὑπὸ τῶν συγγενῶν του καὶ οὐχι ὑπὸ τῶν Ἀρχῶν, ὡς ἔδει.

Ἐσχάτως δὲ ἄλλη σχιζοφρενικὴ, ἡ Μ. Μ., περὶ ἧς ἐκτενὴς γίνεται λόγος, ἐν τῇ περὶ σχιζοφρενίας ἡμετέρας ἀνακοινώσει, τῇ γενομένῃ ἐπὶ τῷ ἑορτασμῷ τῆς τριακονταπενταετηρίδος μου, πρὸ μὲν τῆς εἰσαγωγῆς αὐτῆς εἰς τὸ Αἰγινήτειον εἶχεν ἐπιτεθῆ κατὰ τοῦ μακαριωτάτου ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, καὶ κατὰ τοῦ ὑπασπιστοῦ τοῦ τότε πρωθυπουργοῦ κ. Κονδύλη, μετὰ τὴν ἔξοδον δ' αὐτῆς ἐκ τῆς Κλινικῆς τὴν γενομένην παρὰ τὰς ἡμετέρας συστάσεις, ἐπετέθη ἐν τῇ Βουλῇ κατὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς προοδευτικῆς ἐνώσεως κ. Ζαβιτσιάνου, ὅποτε καὶ ἠναγκάσθη ἡ Ἀστυνομία νὰ ἐγκλείσῃ αὐτὴν εἰς τὸ Δημόσιον ψυχιατρεῖον. Προέβει δὲ εἰς τὰς ἐπιθέσεις ταύτας ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τῶν ἐξῆς ψυχικῶν φαινομένων. Κατατρυχομένη ἡ πάσχουσα ὑπὸ τῆς εἰδικῆς διαταραχῆς τῶν συνδυασμῶν τῶν ἰδεῶν τῆς κατέληξε καὶ εἰς ἄλλας μὲν ἀλόγους σκέψεις, ἀλλὰ κυρίως εἰς τὴν σχιζοφρενικὴν σκέψιν νὰ χωρίσῃ τὴν θυγάτερα τῆς παρὰ τὴν πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐπελθοῦσαν συμφιλίωσιν αὐτῆς μετὰ τοῦ συζύγου τῆς καὶ παρὰ τὴν θέλησίν τῆς, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει τὰς ἀντικειμενικὰς φυσικὰς σχέσεις τῶν θετικῶν γεγονότων καὶ ἰδίως ὅτι μικραὶ τινες διενέξεις λαβοῦσαι χώραν ἐν τῷ παρελθόντι εἶχον ἤδη πρὸ πολλοῦ ἐκλίπει, ὅτι ἡ συμβίωσις τῶν δύο συζύγων ἦτο ἀρμονικωτάτη καὶ ὅτι ἡ θυγάτηρ αὐτῆς, ἥτις ἦτο καὶ ἡ μόνη δικαιουμένη νὰ ζητήσῃ τὸ διαζύγιον, ὀριστικῶς εἶχεν ὑποδείξει εἰς τὴν μητέρα τῆς, ὅτι εἶναι εὐτυχῆς, συνιστῶσα μάλιστα εἰς αὐτὴν ὅτι δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ παραμείνῃ ἐν τῷ οἴκῳ τῆς, ἐὰν ἐξακολουθήσῃ ἐκφράζουσα τὴν ὄλως παράλογον ταύτην σκέψιν. Ἠναγκάσθη δ' ἐν τέλει ὁ υἱὸς τῆς πασχούσης νὰ παραλάβῃ τὴν μητέρα του καὶ νὰ μεταφέρῃ αὐτὴν εἰς Ἀθήνας.

Ἐλθοῦσα δὲ εἰς Ἀθήνας καὶ ζῶσα σχεδὸν ἀποκλειστικῶς μὲ τὴν ἄλογον σκέψιν τοῦ χωρισμοῦ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν ἐγκαταλείπουσα ταύτην (αὐτισμός), ἐπεδόθη νὰ ἐπιτύχῃ τὸ διαζύγιον αὐτῆς παρὰ τοῦ πρωθυπουργοῦ, τοῦ ἀρχιερατικοῦ ἐπιτρόπου, τοῦ διευθυντοῦ τῆς ἀστυνομίας καὶ ἐν γένει παρὰ τῶν διαφόρων ἀρχῶν. Ἀποπειρομένη δὲ καὶ βλέπουσα ὅτι ἡστόχει τοῦ σκοποῦ τῆς ἐσχημάτισε παραληρητικὰς ἰδέας καταδιώξεων, αἵτινες ἔχουσαι ὡς ἀφετηρίαν τὸν σχιζοφρενικὸν τοῦ διαζυγίου παραλογισμόν εἶναι ἄμεσον ἐπακολούθημα αὐτοῦ, ἦτοι δευτερογενεῖς. Εἶναι ἄρα γε ἀνάγκη νὰ προσθέσω, ὅτι ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ παραληρήματος τούτου τῶν καταδιώξεων προσέβη εἰς τὰς εἰρημένους ἐπιθέσεις αὐτῆς; Ὅθεν αἱ ἡμέτεροι περιπτώσεις οὐδεμίαν καταλείπουσιν ἀμφιβολίαν, ὅτι ἡ σχιζοφρενία δέον νὰ καταταχθῇ εἰς τὰς μᾶλλον ἐπικινδύνους ψυχικὰς παθήσεις καὶ ὅτι ὁ νόμος ΨΗΒ «περὶ εἰσαγωγῆς καὶ ἀπολύσεως τῶν ψυχοπαθῶν» δέον νὰ τροποποιηθῇ συμφώνως πρὸς τὰς ἐπικρατούσας τανῦν ἰδέας καὶ τὰς μεγάλας προόδους τῆς Ψυχιατρικῆς Ἐπιστήμης καὶ κατὰ τρόπον ἐπιβάλλοντα εἰς τὴν ἀστυνομίαν τὴν ἄμεσον εἰσαγωγὴν τῶν περὶ ὧν ὁ λόγος ἐπικινδύνων ψυχοπαθῶν εἰς ψυχιατρικὰ ἰδρύματα. Ἄλλως τε δὲ ὁ νόμος οὗτος ὑπάρχει ἀνάγκη νὰ τροποποιηθῇ καὶ ὑπὸ πλείστας ἄλλας σημαντικωτάτας καὶ κοινωνικωτάτας ἀπόψεις. Ἀλλὰ περὶ τούτου θέλω ἀπασχολῆσαι τὴν Ἀκαδημίαν ἐν προσεχεῖ εἰδικῇ ἀνακοινώσει περὶ τῶν σχετικῶν πρὸς τὴν αἰτιολογίαν τῶν ψυχικῶν παθήσεων ἡμετέρων ἀντιλήψεων.

Δεύτερον πόρισμα. Ἡ σχιζοφρενία, ψυχικὴ πάθησις συχνοτάτη καὶ πολλάκις ἐπικίνδυνος, δὲν εἶναι γνωστὴ εἰς τὴν Ποινικὴν Δικαιοσύνην, ἥς οἱ λειτουργοὶ δέον νὰ ἔχωσι τελείαν γνῶσιν ὡς ἐκ τῆς μελλοντικῆς συχνῆς ἀπασχολήσεως αὐτῶν περὶ ὑποδίκους ἐγκληματίας σχιζοφρενικούς. Ἀλλὰ καὶ γενικώτερον ἐρεϊδόμενος ἐπὶ τῶν πολυαριθμῶν ἰατροδικαστικῶν ἐκθέσεων, δι' ὧν ἐπὶ μακρὰν σειρὰν ἐτῶν διηκολούναμεν τοὺς δικαστὰς εἰς τὰς ἀποφάσεις αὐτῶν τὰς σχετικὰς πρὸς ἐγκληματίας φρενοπαθεῖς ἢ φρενοπαθεῖς ἐγκληματίας ἢ ὑποδίκους ἐγκληματίας ὑποκρινομένους τὸν φρενοπαθῆ, ἐσχηματίσαμεν τὴν ἀκλόνητον πεποιθήσιν, ὅτι οἱ νομικοί, οἵτινες πρόκειται νὰ τραπῶσι τὴν ὁδὸν τῆς Ποινικῆς Δικαιοσύνης, ὀφείλουσιν νὰ ἀκροασθῶσιν εἰδικῶς καὶ ἀνελλιπῶς τὸ μάθημα τῆς ψυχιατρικῆς ἐπὶ ἐν ἔτος καὶ ν' ἀσκηθῶσι πρακτικῶς τοὺς τέσσαρας τελευταίους μῆνας τοῦ ἔτους αὐτοῦ, τοῦτο μὲν εἰς τὴν ἀρτίαν ἐξέτασιν καὶ τὴν λεπτομερεστάτην παρατήρησιν τῶν ψυχοπαθῶν, τοῦτο δὲ εἰς τὴν τελείαν ἐμάθησιν τῶν διαφόρων ψυχικῶν παθήσεων καὶ τῶν ποικίλων ψυχικῶν ἐκδηλώσεων αὐτῶν. Οὕτω δὲ καὶ μόνον οὕτω ὁ ἐπιστημονικὸς καταρτισμὸς τῶν λειτουργῶν τῆς Ποινικῆς Δικαιοσύνης ἔσται καὶ πλήρης καὶ συγχρονισμένος, καθιστῶν πολλῶν εὐχερεστέραν καὶ ὑποκειμενικωτέραν τὴν στάθμισιν τῶν συνθηκῶν τοῦ ἐγκλήματος καὶ τὴν ψυχολογικὴν ἀνάλυσιν τοῦ ἐγκληματίου καὶ κατ' ἀκολουθίαν τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Περαίνων τὸν λόγον παρακαλῶ τοὺς διαπρεπεῖς νομικοὺς συναδέλφους τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν νὰ περιβάλωσι διὰ τῆς τελεσφόρου ὑποστηρίξεως αὐτῶν τὴν εἰρημένην πρότασίν μου εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Δικαιοσύνης περὶ ὑποχρεωτικῆς ἀκροάσεως ἐπὶ ἐν ἔτος τοῦ μαθήματος τῆς ψυχιατρικῆς τῶν νομικῶν, οἵτινες πρόκειται νὰ τραπῶσι τὴν ὁδὸν τῆς Ποινικῆς Δικαιοσύνης καὶ περὶ πρακτικῆς ἀσκήσεως αὐτῶν τοὺς τέσσαρας τελευταίους μῆνας τοῦ ἔτους τούτου. Τονίζω δ' ὅτι ἡ Ψυχιατρικὴ Ἐπιστήμη θὰ εἶναι ἀγέρωχος, ἐὰν προσορμιζομένη εἰς τὰς χώρας τῶν νομικῶν ἐπιστημῶν καὶ ἐδικῶς εἰς τὴν ἐπιστήμην τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου ἀφειδῶς ἐπιδαψιλεύσῃ εἰς αὐτὴν τὰ ἀγαθὰ τῶν πολυτίμων αὐτῆς γνώσεων.

RÉSUMÉ

M. Catsaras fait ressortir que dans un espace de temps très bref, à savoir le 1929, la Justice s'est occupée de la Schizophrénie deux fois.

Après un long exposé scientifique des deux cas qui ont occupé la Justice, l'auteur a rapporté l'observation d'une autre malade schizophrène qui, avant son internement à la Clinique Neurologique et Psychiatrique Universitaire de l'hôpital Æginition, s'est élancée contre l'archevêque d'Athènes et contre l'adjudant-major du général Condylis alors premier ministre et, après sa sortie de la Clinique, a assailli dans le Parlement M. Zavitsianos.

De cette communication dérivent les déductions suivantes :

1° La Schizophrénie doit être rangée parmi les psychoses les plus dangereuses. La loi de Grèce sur «l'internement et la sortie des aliénés» doit être modifiée suivant les idées dominant actuellement et les grands progrès de la Psychiatrie afin d'imposer à la Police l'internement immédiat dans les établissements psychiatriques des malades schizophrènes devenus dangereux. D'ailleurs il est de toute nécessité de remanier cette loi et à plusieurs autres points de vue sociaux aussi importants. Mais sur ce sujet je me propose d'occuper l'Académie par une communication spéciale relative à l'étiologie des affections mentales.

2° La schizophrénie, affection psychique très fréquente et souvent dangereuse, n'est pas connue de la Justice Pénale, et pourtant les fonctionnaires doivent en avoir une connaissance parfaite, parce qu'ils devront souvent s'occuper d'accusés criminels schizophrènes.

Mais même d'une manière générale, s'appuyant sur les nombreuses expertises médico-légales, par lesquelles pendant plusieurs années l'auteur a facilité aux juges leurs verdicts relatifs à des criminels aliénés, ou aliénés criminels, ou accusés criminels simulant la folie, il s'est formé la conviction inébranlable que les hommes de loi, qui se proposent de se consacrer à la Justice Pénale doivent suivre un cours spécial de Clinique Psychiatrique

pendant une année et s'exercer pratiquement, les quatre derniers mois de cette année, d'une part à l'examen parfait et à l'observation très détaillée des psychopathes et d'autre part à l'étude approfondie des différentes affections psychiques et de leurs diverses manifestations.

C'est ainsi seulement que le perfectionnement scientifique des fonctionnaires de la Justice Pénale sera complet et synchronique rendant bien plus facile et plus subjective la juste appréciation des conditions du crime et l'analyse psychologique du criminel et par conséquent l'attribution du droit.

M. Catsaras prie enfin ses savants collègues de la science du droit dans l'Académie d'Athènes d'investir de leur appui si précieux auprès du ministère de la Justice sa proposition que les hommes de loi qui se destinent à l'exercice de la Justice Pénale soient contraints de suivre un cours de psychiatrie pendant une année, dont les quatre derniers mois devront être consacrés à une exercice pratique.

ΙΣΤΟΡΙΑ. — Συμπληρωτικά πληροφοροίαι περί τῶν Βυζαντινῶν οἰκογενειῶν τῶν Ἀθηνῶν, ὑπὸ κ. Δ. Καμπούρογλου.

Ὁ κ. Δ. Γρ. Καμπούρογλος ἀνεκοίνωσε περιληπτικῶς πλήρεις τὰς παρατηρήσεις του περί τῶν ἀπομειναρίων τῶν ἐν Ἀθήναις Βυζαντινῶν Ἀρχοντικῶν οἰκογενειῶν, ἢ τῶν ἀπὸ τῶν Βυζαντινῶν αἰώνων ὡς τοιούτων ἐν τῷ τόπῳ ἀναγνωριζομένων.

Τινὰς τῶν παρατηρήσεων αὐτῶν εἶχεν ὑποβάλει καὶ εἰς τὸ ἐν Ἀθήναις Βυζαντινολογικὸν Συνέδριον.

Ὡς τοιαύτας δὲ οἰκογενείας ἀνεγνώρισε καὶ κατέγραψεν 23.

Εἰς ταύτας δὲν περιέλαβε τὰς ἐκ διαφόρων πηγῶν γνωσθείσας, ἀλλὰ μόνον τὰς ἐπωνυμικῶς συνεχιζομένας ἐν τῷ τόπῳ, ἢ τὰς διασωθείσας τοπογραφικῶς εἰς χώρους ἢ κτήσεις, καὶ μνημειολογικῶς εἰς κτητορικὰς ἢ γειτονιαρχικὰς ἐκκλησίας, ἢ εἰς κτητορικὰς Μονὰς.

Φέρουσι δὲ αἱ 23 αὗται οἰκογένειαι τὰ ἐπώνυμα :

Ἀστρακάρης — Βουρβᾶς — Βρανᾶς — Γέροντας — Καλογεράς — Καλομαλᾶς — Καλογράνης — Καματηρὸς — Καρίκης — Κατηφόρης — Κουτρικᾶς — Λυκόδημος — Μαγγούτης — Παλαιολόγος — Πλατύπους — Ραγκαβᾶς — Ροΐδης — Σαραντάπηχος — Ταρωνίτης — Φωκᾶς — Χαλκοματᾶς — Χαλκοκονδύλης — Χειλᾶς.
